

WESEPE LAAT JE NIET LOS (4)

(de eerste ontmoetingen)

Dit keer zou het verhaal verder gaan over o.a. de bedrijfskleding, de bevestigingsdienst en andere perikelen daaromheen (11 september 1983).

Maar daaraan vooraf moet het natuurlijk eerst gaan over de eerste ontmoetingen na het bekende telefoongesprekje met Dika van de Worp en na het lezen van een alleraardigste profielschets (= beschrijving van de gemeente en verwachtingen t.a.v. een nieuw te beroepen predikant).

Als student in de eindfase van de studie mag je zo hier en daar wel eens een dienst leiden. En als je dan - zoals in ons geval - in contact bent met een gemeente kun je "hoorders" d.w.z. leden van een beroepingscommissie uitnodigen. Wesepe verdeelde deze commissie in 2 groepjes en de 1e zou komen naar een ook voor mij totaal onbekende kerkgemeenschap vlak tegen het waddengebied aan.

De eerste ontmoeting.

Arme mensen; ik geloof dat ze 's morgens tussen 6:00 en 6:30 al in de auto zaten (een royale Peugeot van Gerard Grootentraast met koffie en broodjes mee). Zoals gezegd, voor mij was die noord-noord-noord-Groningse gemeente geheel onbekend. Dus ik wist niet wie onder het gehoor nou gasten uit Wesepe waren of plaatselijke gemeenteleden. Voor mijn gevoel liep de dienst niet soepel; blijkbaar wat onbekende en moeilijk zingbare liederen en de inhoud van de preek was ook nogal ingewikkeld. Want, wat wil je na zo'n lange en intellectuele opleiding? Na de dienst wisten we elkaar toch te vinden en Ina en ik hebben hen meegetroond naar ons arbeidershuisje in Stedum voor een kop koffie. En nu krijg je weer dat positieve: het kamertje was knap vol maar binnen een kwartier van elkaar aftasten (figuurlijk bedoeld dan) voelde het oergezellig aan en het was alsof we elkaar al jaren kenden.

De tweede ontmoeting.

Na een aantal weken kwam de 2e groep, maar dan naar Scheemda (tussen het Hogeland en de veenkoloniën) in een vreemde consistorie met koffie van de koster aldaar. Dat werd eveneens een leuk en open gesprek waarin ik geloof ik wel opving dat de gemeente Wesepe vanwege de lieve vrede bij voorkeur geen politiek vanaf de kansel zou kunnen waarderen. Later kwam mij nog het volgende ter ore: een meelevend gemeentelid vroeg aan iemand van de beroepingscommissie: "wat is het veur ene?" waarop het antwoord kwam: "hee liekt wel een kruusing tussen Jan Hartkamp en Gerrit Grievink".

De derde ontmoeting.

In het verdere verloop van deze reeks kom ik er nog op terug maar nu alvast opgemerkt; de Wesepe gemeente denkt in oplossingen! Zo ook nu ook meteen aan het begin. Administratieve en technische zaken worden zonder veel drukte geregeld, zo ook de verhuizing. Gerrit Middeldorp en Wolter Flierman in een "schone" vrachtwagen van Jansen. In een uur of 4 tot aan de nok ingepakt en langs 's Heren wegen naar het zuiden een nieuwe toekomst tegemoet.

En dan krijg je 2 mooie elementen: a. we werden niet alleen hartelijk, maar ook stijlvol verwelkomd door de voorzitter Gerard Grootentraast met zowel de sleutel van de pastorie als ook van de kerk met daarbij de beste wensen voor de gemeente en het predikantsgezin en b. bovendien stond daar een groepje van wel 8 mensen klaar die de handel hielpen uitladen. Ina en ik stonden in de gang om aan te wijzen waar de gemarkeerde dozen heen moesten. Ja, tot zelfs boven op zolder.... en het was nogal warm weer (en een fluisterende vraag van de één naar de ander van:

"zou hij zelf die boeken allemaal wel gelezen hebben?" Een overigens terechte vraag want niet alleen de Hebreeuwse Bijbel maar ook een aantal studieboeken behoren niet zelden tot het statussymbool van een predikant).

Een "buren"- ontmoeting.

Er waren nog zo'n 5 à 6 weken te gaan alvorens de bevestiging zou plaatsvinden en onderwijl ga je dan zelf ook (om een goeie indruk te maken) regelmatig naar de kerkdiensten in dat schitterende kerkje. Zo liep ik eens onder die prachtige en ritselende populieren huiswaarts en dacht onderwijl te horen dat iemand mij met een ietwat versnelde pas aan het inhalen was. Dus ik hield even wat in en zo is er een klein gesprekje ontstaan. De man in kwestie zei dat hij dáár woonde en wees naar de boerderij schuin tegenover de pastorie. "Oh" zei ik, in mijn rechtlijnige Groningse conclusie: "dus wij zijn burens !?". "Nou...." zei die ander, "nou, nou" en onderstreepte dat met een wat verlegen glimlach, want daar zat blijkbaar nog wel wat ruimte tussen. En wát voor een ruimte? Nou, die van het naoberschap natuurlijk. Want die is niet vanzelfsprekend! Nee....je "maakt" burens, zo legden de ouderlingen mij later uit. Het zijn in de regel 6 burens in getal waaronder één naaste buur i.v.m. "draggers en zo". Maar voor de pastoriebewoners waren 3 voldoende. (Waarom? Zouden kerkenraadsleden, bijgestaan door koster of organist als vast kader de rest voor hun rekening nemen – God mag het weten!)

Bij nader inzien vond ik die naoberschapszorg voor elkaar in hoogte- en dieptepunten wel erg mooi, hoewel .... Kloaske uut Zalk daar wel kritische kanttekeningen bij plaatste zoals bemoeizucht en onderlinge nieuwsgierigheid naar de inhoud van de kabinetten bijvoorbeeld. En bovendien is de werking van dit fenomeen in moderne tijden wel behoorlijk afgezwakt, maar tóch, de zorg en aandacht voor elkaar, het gemeenschapsgevoel lijkt mij daar nog steeds een vrucht van!

Nog een ietwat uitdagende ontmoeting!

Wie ons erop geattendeerd had, weet ik niet meer maar op een bepaalde zondag zou een concours hippique door de Hunneruiters georganiseerd op het land van Andries en Jenny Reintjes plaatsvinden. Wij liepen Jan Hartkamp tegen het lijf in het gezelschap van iemand tegen wie hij zei: "kiek.... Dat is onze nieuwe dominee". "Oh, dat is mooi" zei die ander. Ik ben Hans Kok, maor ik geleuve niet dat ik bie oe in de werkplaatse kom". Mijn antwoord: "nou, dat is niet zo erg, want dat geldt geloof ik wel voor meer mensen hier. Maar .... als je tóch eens komt dan mag je ook een keer met het buultie rond". "Oh, dat is goed" zei hij nog met een klein sigaartje in zijn mondhoek. En inderdaad, het is er echt eens van gekomen in de kerstnachtdienst. Wat een prachtig mens met een kop vol krullen, met een humoristische blik in zijn ogen waarachter – volgens mij – een zekere diepgang schuilging.

En dan nog een laatste en "inspirerende" ontmoeting.

Nog niet in dienst zijnde hoorde ik over de goede contacten tussen de Sion kloostergemeenschap, de dorpsgemeenschap en de kerkgemeenschap. Dus ook maar eens een paar keer het avondgebed, het zogenaamde "completen" meegemaakt (best indrukwekkend). En een kennismakingsgesprek gevoerd met de prior, d.w.z. de rechterhand van de "vader-abt". Het werd met pater Desiderius een informatief, hartelijk en open gesprek over het wel en wee van de kloostergemeenschap. En mijnerzijds iets over het hoe en waarom dat ons pad naar Wesepe had geleid, met daarbij kennelijk mijnerzijds toch een wat onzekere vraag hoe het zou gaan. Want, hoe interessant de studie theologie ook was, is en blijven zal, het éigenlijke werk moet je in de praktijk leren. En toen sprak pater Desiderius de onvergetelijke geruststellende en vertrouwenwekkende woorden: "och dominee, als een Sallander voor 98% van iets overtuigd is, dan kun jít niet zó goed zijn om daar 99% van te maken maar ook niet zó slecht dat het 97% wordt!"

Nou.... Dat geeft moed met zo'n gemoedelijke gemeente als proefveldje voor zaaien, wieden, groeien en bloeien (en niemand wist nog van een oogst van dankbaarheid na 7 jaar).

Wat prachtig om o.a. lied 215 vs 6 te mogen zingen:

De kalme gang, de kleine taak,
zijn ruim genoeg voor Godes zaak.
Onzelf verliezen in 't gebod

brenge dagelijks nader ons tot God.

Trouwens, het klinkt allemaal wel leuk en opgewekt, er zit evenwel in feite ook een rouwrandje omheen.

De gemeente had een moeilijk jaar achter de rug, ds. Dijk en ook koster Jan Stegeman waren plotseling overleden! Door de harten van beide families zal best wat heen gegaan zijn omdat het een en ander (niet meer) gewoon doorgang vond.

(De volgende keer: bedrijfskleding, inzegening en bevestiging en mokkende collega's in hun toga's)

Ds. Dick van Doorn